

când, în urma unui incident, Mircea Diaconu a devenit șoferul mașinii cu recuzită și al mașiniștilor, care mașină era chiar a lui. Cum bine ai zis chiar tu, hătru: „Dragă Sică, fiecare dintre noi stă în cameră cu câte un șofer de lux; eu cu Cotimanis, tu cu Diaconu...” Cu toate acestea, pe scenă nu s-a văzut oboseala acestei zile nebune.

E un miracol al scenei. Scena te vindecă de multe, dacă știi să i te lași în seamă. Dacă ții minte, chiar înainte de premiera acestui spectacol, m-am îmbolnăvit de zona zoster. În zilele premergătoare erupției bolii, veneam la repetiții cu greu, aveam stări proaste, dar toate dispăreau îndată ce urcam pe scenă.

Ai făcut și foarte mult film. A fost acesta mai important decât teatrul? Nicidecum. Fiecare are specificul și farmecul său. Dacă, în film, regină rămâne spontaneitatea clipei, în teatru imperios necesară este fixarea unor piloni care să-ți permită a ajunge mereu la aceeași stare a personajelor. Nu e vorba de un automatism, ci de o mai mare rigoare în crearea rolurilor, pe care o impune scena. Am pendulat între film și teatru, cu „escale” la teatrul radiofonic, și bucuria cea mai mare o constituie puțința de a fi alături de mari artiști români. Dar teatrul are o anume căldură, comunicarea directă cu publicul devine esențială și, adesea, de aceasta depinde chiar calitatea unei reprezentații.

Ca astă-seară?

Ca astă-seară. Entuziasmul publicului ne-a vindecat de oboseală.

Alături de Valeriu Popescu și Catrinel Dumitrescu în *Omul care aduce ploaia* de R. Nash („Nottara”)

Este actoria o profesie de uzură?

Nu. Uzura înseamnă numai blazare. Și dacă ajungi la asta, e mai bine să te retragi cu demnitate pentru totdeauna. Actoria se poate face numai cu bucurie, cu emoție, cu înfrigurare. Le urez tinerilor mei colegi să aibă parte de parteneri de scenă ca ai mei. Am să enumăr numai câțiva: George Constantin, Horațiu Mălăele, Mircea Diaconu, Ștefan Iordache, artiști a căror generozitate pe scenă față de colegi era, este nemărginită.

Este esențială pentru configurarea unei cariere calitatea echipei în care te afli?

Da. Climatul este esențial în orice activitate, dar teatrul, mai ales, nu se poate face în tensiune și în afara echipei.

Multă vreme Teatrul „Nottara” nu a mai făcut turnee. Nici celelalte

teatre bucureștene, de fapt. Nu sunt bani, se spune. Totuși, din cele vreo treizeci de reprezentații cu Operele complete..., zece au avut loc în deplasare: Oradea, Galați, Reșița, Timișoara, Slatina, Germania... Cum e totuși posibil să se revină la ceva al cărui timp părea că a apus?

Prin stăruință. Iacătă, o mașină a avut până. Directorul teatrului n-a ezitat să vină cu mașina personală, să încarce recuzita în ea, să șofeze până la Slatina. Ar fi fost, poate, mai simplu să se telefoneze pentru a se suspenda spectacolul. Dar cui folosea? Cei șase sute de spectatori meritau efortul nostru. E foarte important să joci în marile orașe. Fiecare reprezentație seamănă cu o premieră: aplauze, flori... Scena e un miracol, pe care doar actorii îl pot simți seară de seară.

Marinela Țepuș

Sp profil

Loja nr. 8

Ana Vâlcu a descins la Iași în 1959, împreună cu soțul său, actorul Teofil Vâlcu, transferat de la Naționalul clujean în capitala de altădată a Moldovei. Primul spectacol urmărit de Ana Vâlcu în orașul care i-a adoptat rapid pe cei doi a fost **Moartea unui comis voiajor**, iar întâmplarea a făcut să-l vadă din loja cu numărul 8, dreapta. De atunci și până astăzi, Ana Vâlcu a rămas fidelă teatrului și fotoliului îmbrăcat în catifea vișinie din care a urmărit, fără excepție, toate premierele Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași. Chiar și după ce, parcă prea devreme, soțul ei a trecut în lumea umbrelor, lăsând-o pe Anny să vegheze, din același loc, la ceea ce se petrece pe

scena Naționalului din „dulcele târg”. Ana Vâlcu este, cu certitudine, cel mai fidel spectator ieșean de teatru. N-a lipsit de la nici o premieră, iar memoria sa a consemnat, ca într-un document nescris, tot ceea ce s-a petrecut la rampa Naționalului ieșean în ultimele patru decenii. Întâlnind generații succesive de actori, de la Miluță Gheorghiu și Anny Braesky, la Sergiu Tudose, Cornelia Gheorghiu și la tinerii slujitori de azi ai Thaliei. Amintindu-și cu plăcere de aparițiile în public ale actorilor de altădată, care făceau trecătorii să-i urmărească cu privirea și gândindu-se la cât este de greu în timpurile noastre să fii actor. Consecventă cu pasiunea sa față de

arta scenică și în particular, Ana Vâlcu știa pe dinafară toate rolurile interpretate de soțul ei. Mai ales după ce acesta fusese atins de orbire. La braț, urcând dealul Copoului indiferent de anotimp, Ana repeta cu Teofil Vâlcu toate replicile, intrările și ieșirile personajelor. Întotdeauna acolo unde era nevoie de prezența ei! Tăvălugul tranziției a trecut nemilos peste arte și peste cei care le practică. Însă nimic nu a făcut-o pe Ana Vâlcu să renunțe la dragostea statornică pe care o poartă teatrului. Și acum, la fiecare premieră, Ana Vâlcu este la locul ei din loja cu numărul 8, dreapta. E singurul „lux” pe care și-l mai permite.

Olița Cîntec